

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv. Rafaela cerkveno priznana in priporočena.

Strašna napoved.

MARIJA, je kmalu po rojstvu Jezusovemu morala začutiti, da je Mati bolečin. Koliko hudega prestopane vsaki človek na svetu v svojem življenju. Ako starček gleda nazaj v svoje dolgoletno življenje in premišljuje nazaj vse viharje, ki so že hrumeli nad njegovo glavo, vse britkosti, katere je že prestal, vse bolečine, katere je že pretrpel, čudi se pogosto, kako je mogel vse to prestali. Kako je to, da ga ni potr-

lo in umorilo. Bolnik, ki je po dolgih in težkih operacijah okreval, in misli nazaj na vse te prestane bolečine, stresa ga mraz pri samem spominu na te bolečine.

Mislimo si pa, da bi človek vedel naprej vse, kako in kaj bo moral trpeti, ko bi videl naprej vse svoje boleznin in muke celega svojega življenja in sicer v tako živih barvah, kakor se bo v resnici zgodilo, o kako bi se bal! Kako bi trepetal! Ali bi jih veliko celo ne obupalo in raje preje si vzeli življenje, kakor pa da bi počakali te ali one nesreče. te ali one bolečine? Da toraj ne vemo naprej vsega, kar nas v življenju še čaka, je samo usmiljenje božje, kajti mi bi te bolečine ne čutili samo

takrat, kadar bi res prišle, temveč, čutili bi jih v strahu pred njimi cel čas, dolga let leta popreje.

1. Ko je bilo detice Jezus staro 40 dni, vzame ga Marija in ga nese v tempel. Srčno veselje se ji bere na obrazu. Vsa srečna se čuti božja Mati, da sme nositi v svojem naročju Boga samega, onega Mesijo, katerega se bodo kmalu oklenili narodi kot svojega Zveličarja.

Tu jima pa pride nasproti star, častitljiv starček, Simeon po imenu. Leta in leta je preživel v templju, ker je izvedel iz pisem, da je sedaj čas, ko se ima naroditi Zveličar sveta, ter ga je čakal. Ko zagleda sv. Jožefa in Marijo z detetom, spozna, razsvitljen po sv. Duhu, v detetu Onega, na katerega je že toliko let tako željno čakal. Hiti jima nasproti in vzame dete v svoje naročje in ves vesel zapoje znani krasni spev: "Zdaj spusti, o Gospod, svojega služabnika v miru, ker so videle moje oči, zveličanje sveta!" Sv. Starček, ali ne boš zapel tudi slavospeva oni presrečni Materi, katera ga je rodila, kakor pozneje kananejska žena? Zakaj je ne blagruješ: Srečna Mati takega Sina?

Da! Vesel blagruje sv. starček svet, ki že ima zveličarja svojega! Vesel blagruje sebe, da je videl tega zaželjenega Zveličarja narodov. Toda za Te, Mati, ima pa ima samo, pomilovanje. "Ta je postavljen v luč in razsvetljenje narodov in v znamenje, kateremu se bo protigovorilo. Tvojo dušo pa bo presunil meč!" Hotel je reči: Blagor ti sicer, da si Mati tega Deteta! Toda vedi, nezmerno gorje te čaka! Ne veselje, žalost bo tvoj delež od se-

daj na prej! In sicer ne bo žalost samozavedala, ne bode te trnje britkosti samo zbadalo. Meč bolečin se ne bo samo zadrl globoko v tvojo dušo, temveč prebodel, presunil ti jo bode. Vsa britkost, vsa reva, vse gorje, vse trpljenje, kolikor ga je na svetu, vse Te bo zadelo. Da, do zadnje kaplje boš morala izpiti z njim vred kelih trpljenja in britkosti.

V tem trenutku je pa stopilo pred Marijino dušo vse, kar je vedela iz prerokovanj o Jezusu. Spomnila se je na vse, kar je napovedal o njegovem trpljenju David, Izajija, Ecehijel in drugi preroki. Preziran bo, zaničevan, slednjič bičan, k smrti obsojen in v strašnih bolečinah bo končal svoje življenje. Ta njen ljubi sin, to ljubeznjivo dete, bo umorjeno, bo umrlo kot hudodelec na lesu. O strašna napoved!

Misli si, mati, da bi kdo prišel k tebi, ko držiš v svojem naročju svoje ljubljeno detice, pa bi ti povedal: Mati, to dete bo jako preganjano na svetu. Vse ga bo sovražilo. Da, tako daleč bo šlo to sovraštvo, da bo po krivem obsojen na vislice, kjer bo končal svoje življenje. Kako bi te to pretreslo!

Nam je ljubi Bog skril vse naše prihodnje trpljenje, vse, kar nas hudega čaka. Zakril je vse to s zastorom lepega upanja, kajti človek sebi upa vedno le najboljšega. Upanje gre z nami in nas tolaži. Pri Mariji ni bilo tako. Simeon je odkril pred njo ta zastor upanja. Zastonj, Mati, vsako upanje! Ta tvoj sin ima grenko prihodnost in Ti z njim!

Sv. Anton Paduanski, prosi za nas.

O, v koliki boli je zatrepetalu ubogo materino srce!

Ta napoved starčeka Simeona se je kakor oster meč zadrila v njeno srce. Zatrepetala je v boli in solze so ji zalile oči.

2. Toda še drugo ostrino je imel ta meč, ki je še hujše ranil njeno materino srce.

Starček ji ne napove samo, da bo njeno dušo meč presunil, temveč, napove ji tudi "Ta bo v padec mnogim v Izraelu in v znamenje, kateremu se bo nasproti govorilo."

Ko je zvedela strašno novico, da bo njen ljubi Sin umorjen, tolažila jo je zavest, da to mora tako biti, drugače človeški rod ne bo odrešen. Milijoni bojo zveličani in odkupljeni po njegovi preliti krvi, milijonom bo ta njegova smrt k vstajenju in k večnemu življenju.

Toda vsem ne bo v zveličanje. "Mnogim bo v padec!" On, ki je prišel na svet iskat, kar je bilo zgubljenega, zveličat, kar je bilo zavrženega, On, On, pa naj bo mnogim tudi v padec? On, pa naj bo celo v znamenje nasprotovanja in žaljenja božjega?

Da, milijoni bodo, za katere bo sv. kri zamanj tekla. Milijone poganov bo ostalo v svoji zmoti in v svoji temi, v kljub tej luči v razsvetljenje nevernikov. Celi milijoni izvoljenega ljudstva, Izraela, ga bojo zavržli in jim bo v padec, v prokletstvo. Milijoni kristjanov, ki bojo sicer krščeni, ki bojo sicer pristopili v njegovo cerkev, pa ga bojo vendar postavili kot znamenje sovražstva do Boga, sovražstva do vsega, kar je v zvezi z vero. Zamanj bo zanje milost sv. krsta, katero bojo

sprejeli, zamanj za nje milost sv. zakramentov! Zamanj za nje vse delo odrešenja, namanj ves zaklad milosti!

In globoko se je zaril ta meč bolečine v njeno dušo in potrl njeno materino srce.

Dragi čitatelj, odpri prvo letošnjo številko in poglej še enkrat naslovno sliko! Poglej ta objokani obraz! Zatopi se v primišljevanje te prve bolečine materinega Marijinega Srca in se vprašaj, ali nisi bil že tudi ti uzrok te bolečine, ko si tudi ti sprejel Zveličarja kot znamenje, kateremu si proti govoril? O, okleni se tega Zveličarja s celim srcem! Živi po njegovem nauku, da tudi tebi ne bo v padec, v večno pogubo, temveč v večno življenje in večno srečo!

—o—

Soodgovorni za delovanje brezvercev mej nami, so tudi vsi tisti, ki pristopajo k njih Jednotam, k njih društvom, če tudi pod pretvezo podpore ali zavarovalnine. Vsi, ki so v brezverskih jednotah, se smatrajo za brezverce, če so ali pa ne, kajti brezverci vedno kažejo na nje, kot na svoje: Pogledajte koliko nas je, pravijo, namreč — brezvercev.

Soodgovorni za delovanje socialistov in brezvercev, so tudi vsi oni voditelji ali pastirji naroda, ki mirno spe in drže roke križem, ko vidijo, kako volkovi trgajo njih ovčice. Hlapci pekla delajo pridno, dosljedno, neutrudljivo. Ali morejo pri tem služabniki Boga mirno gledati vse to?

Zato, ako hočemo spolniti svoje dolžnosti kot možje, kot katoliški slovenski možje, samo eno treba: v odločen boj zoper tatove vere, zoper hlapce pekla in njih početje!

A. Tomec.

Vsem volja božja naj se zgodi!

Ksaver Meško.

V vsem volja božja naj se zgodi
ne moja volja, tej se odpovem
ker vem, da sam ničesar ne vem,
ker vem, da sam ničesar ne smem.
vsem volja božja naj se zgodi!

Vsem volja božja naj zgodi
Saj Ti, o Bog, si sam Gospodar
in jaz sem le tvoja slabotna stvar,
in jaz sem neveden in zmoten vsekdar
v vsem volja božja naj se zgodi!

Vsem volja božja naj se zgodi!
In koder hodim, kjerkoli živim,
naj vedno mislim, naj vedno želim,
in naj ob tem še tako trpim:
v vsem volja božja naj se zgodi!

Satan na delu.

Bolanden. Iz nemščine prevel X.

Čital je dalje.

"Človek je bil izpočetka le stanica iz katere se je počasi razvijal do sedanje popolnosti. Dokazano je od Lamarka in od Darvina še bolj jasno da vsa živa bitja, cvetice, živali in človek izhajajo iz skupnega izvira. Po raznih okoliščinah in po raznih potrebah se je vsaka skupina po svojem razvila več ali manj popolno. Zaključiti moramo, da človek ni družega nego razvito živalsko bitje ki čaka iste usode kot vsa druga bitja".

"To je nesramno in neumno!" se je je izrazil Stahlberg. "Da so Francozi tako neumni in zlobni, bi nikoli ne verjel!"

"Ne huduj se!" ga je miril Frank. "Midva se ne bodeva prepirala z njimi nego iščeva le resnice in zmote. O tem kar sem ti pravil si lahko prepričan da sedaj satan vlada na Francoskem od najnižjega do najvišjega. V ljudskih šolah se opazi isto: otroka se oropa nedolžnosti še v nežnih letih in tako raste pohujšanje od dne do dne."

Zapustila sta drevored in se podala v hotel kjer sta prenočila. Stahlberg si je

vse dogodke tega, kakor tudi prejšnega dne natančno zabilježil v svoj dnevnik.

5. poglavje.

ABBÉ LANGUET.

Frank je v svoji sobi pregledoval načrt mesta Grenoble. Pri listanju mu ostane oko na nekem oglasu, ki se mu je zdel ne- navaden. Pozvoni strežaju.

"Prosil bi vas malo pojasnila," je pričel Frank. "Tu čitam med drugimi oglasi sledeče: 'Priporočam občinstvu svojo trgovino s papirjem. V zalogi imam krasne razglednice in umetniške slike. Cene so zelo zmerne. Abbé Languet pri sv. Ivanu'. Imajo li na Francoskem kat. duhovniki tudi svoje prodajalne?'"

"Cotovo, gospod! Toda ne samo s prodajo ampak tudi z rokodelstvom se mora pečati mnogo duhovnikov. Lahko trdim, da ni rokodelstva na Francoskem, ki bi ne imelo kakega duhovnika v svoji sredi."

"To je vendar nezaslišano! Duhovnikov edini poklic je vendar duševna skrb za človeštvo!"

"Morda je pri vas tako, toda na Francoskem se za dušo malokdo še briga. V našem okraju je več nego štirideset župnij odpravljenih in več ali manj je po celem Francoskem isto. Duhovniki dobivajo prav malo pokojnine in zato se pač morajo pomagati na drug način."

"Ali se nahaja fara sv. Ivana tu v Grenoble?"

"Ne! Sv. Ivan je mala vas in peš ni niti dve uri do tja; z železnico ste pa v pol ure tam."

"Hvala vam za pojasnilo!" Strežaj se je odstranil.

"Ali si slišal, Adolf?"

"Da!"

"To je nekaj nevrjetnega! Kar razumeti ne morem, da tudi po deželi vladajo iste razmere kot v mestih. Kmetom je povsod vera njih pradedov svetejša in edino tolažilo pri njih težkem delu. A tu, kakor vidim, so priprosti ljudje ravno tako v satanskih krempljih kot meščani. O tem se morava natančneje prepričati. Jutri obiščeva župnika pri sv. Ivanu: ta nama lahko marsikaj zanimivega pove!"

Druzega dne sta izstopila prijatelja na drugi postaji sv. Ivana. Po ulici grede sta naletela na kopico otrok, ki se je igrala in jako nedostojno vedla. Frank pristopi k njim in jih vpraša: "Otroci, ali bi vedeli povedati, kje je župnišče?"

"Župnišče? Župnišče?" so se pričeli dreti na vse grlo in smejati v obraz tujca. "Takih hiš pri nas ni!"

"Tako?" se je začudil Frank, bi ki najrajše začel biti po paglaveih. "Kdo pa vas uči krščanskega nauka, o Bogu in o nebu?"

"O kakim Bogu? Saj ni Boga!"

"Ali vidva molita Boga?"

"Koliko vama pa plača Bog, če ga molita?" tako se je drla vse navprek brezverska golazen.

"Toraj o božjih zapovedih ne veste nič?"

"To je vse praznoverje in budalost!"

"Kdo vas tako lepo uči?"

"To nam je sam učitelj v šoli povedal in naši stariši tudi tako govore."

Smejanja in krohotanja ni bilo konec. Nabralo se je polno mladine, ki je prvim pomagala kričati in zasmehovati vero.

"Ali ne hodite nikoli v cerkev?" jih je skušal Frank na lep način pogovoriti.

"Vedno — kadar je tam godba in ples."

"Kaj? Ples v cerkvi?"

"Ho — ho! Vidva še tega ne vesta, da pri nas v cerkvi plešemo."

"In tudi pijemo tam; saj gostilničar Framage toči vino in žganje!"

"Pustiva te divjake!" je prigovarjal Stahlberg Franku. "Meni se že gabi!"

In res sta odšla svojim potom, mladež je pa za njim kričala: "Pozdravljena butca, srečno pot!"

"Gorje tej deželi," se je zgražal Stahlberg, "ko ta cvet doraste. Francoske ječe ne bodo dosti velike."

Mimo njiju pride ob palici starček. Nagovorila sta ga: "Ljubi mož, ali morda vi veste, kje stanuje trgovec s papirjem, Abbé Longuet?"

"Ali mislita našega zadnjega župnika?"

"Da, s tem gospodom bi se rada seznanila!"

"Jaz grem ravno mimo njegove prodajalne, le stopita z menoj."

Vprašala sva otroke, a niso vedeli nič o župniku, nič o Bogu in o božjih zapovedih.

"Moj Bog," je vzdihnil starček, da sem moral čakati tako žalostne čase! Naša domovina je že čisto v propadu. Boga so zavrgli in oropali so nas miru in blagoslova božjega. Grozno bo maščevanje nad Francosko!"

"Vendar vidim, da je še nekaj vernega ljudstva na Francoskem" je pripomnil Stahlberg.

"Toda zelo, zelo malo nas je nasproči brezvercem. Tu je prodajalna našega gospoda," je rekel starček in pokazal na ozko izložno okno.

Poslovila sta se od moža in stopila v tesno prodajalno. Za stolom je stal v ponošeni suknji duhovnik. Pred njim na stolu je ležal odprt brevir. Na resnem obrazu je bilo čitati precej grenkobe, ki

ga je delala še starejšega, nego je bil. Pozdravljen duhovnik je odgovoril z globokim priklonom.

"Oprostite, velečastni, če prihajava k vam za nekatere informacije," je začel Frank.

"Midva sva tujea, katoličana in prihajava iz Slovenije iz Avstrijskega.

Prepričati se hočeva o žalostnem verskem položaju v nesrečni Francoski. Več stvari nama je nejasnih in nerazumljivih, a ne moreva razumeti, kako je mogoče, da je ljudstvo tudi na kmetih odpadlo od vere in kaj dela duhovščina, ki ima nalogo brezverstvo ustavljati z vsemi sredstvi, če je treba tudi kri preliti za njo."

Valder je pričakoval odgovora, toda zaman. Duhovnik se ni premaknil. Le gledal je tujea z nezaupljivim očesom.

"Osprostite, velečastni, vidim, da nama ne zaupate; bodite brez skrbi; ne prihajava s slabim namenom."

"Ne mislim nič slabega o vaju, le previdnosti je pri nas treba. Čudno se mi zdi, da bi se tujei tako zanimali za žalostne razmere pri nas, da bi hodili tako od daleč opazovat brezbožno Francosko."

"Vsi smo otroci ene matere, katoliške cerkve," je odvrnil Frank. "Vemo, da vsi sinovi niso jednaki, dasi vsi uživajo pri isti mizi ista jedila. Ravno ta razlika pa človeka privabi, da se vpraša: Kje je vzrok?! Mene še povrhu tega kot filozofa vabi iskati temu vzroka." pri teh besedah je podal duhovniku vizitko.

"Moj poklon, gospod doktor!" je rekel Abbé Languet.

"Tudi mene je privlekla želja," je pričel Stahlberg, "da bi se na lastne oči prepričal o žalostni vsodi Francozov. Pri nas so gotove stranke, ki opevaje vašo deželo kot ideal naprednosti. Oni si želijo istih razmer: namreč ločiti cerkev od države, svobodno šolo in svobodni zakon. 'Doli z vero, proč od Boga!' kriče. In če bomo katoličanje to vpitje mirno poslušali, se bo nam godilo, kakor vam sedaj."

"To je res, kar pravite. Zelo me veseli, da vidim tako navdušenega branitelja naše najdražje svetinje, sv. vere in rad sem vama na razpolage v pojasnilo, katerega

si želita. Le vstopita sem v tole sobo." Odprl je vrata male, ubožne sobe i povabil obiskovalca seboj.

"Vi, gospod doktor, ste mi omenili, da vam je nerazumljivo, kako je priprosti narod odpadel od vere. To ni sad kratkih ur, nego to se je pripravljalo že dolgo vrsto let. Od l. 1882 so že sovražili sv. cerkev. Trudili so se, da so izgnali iz šol krščanskega duha. Judje, ki so poglavarji Francoske, so besneli toliko časa, da se jim je posrečil njih cilj. Z njimi so se zvezali prostozidarji, socialisti in vse, kar je komaj čakalo ugodnega trenutka, da udari čez to, kar je božjega. Duhovnikom se je spočetka prepovedal vstop v šolo. Učitejlem so se dajala navodila, kako izpodbijati ugled duhovščine in vcepiti v mlada srca sovraštvo do božje službe kot iznajdba temnega srednjega veka. V petindvajsetih letih se je mladina vzgojevala v čisto cerkvi in Bogu nasprotnem duhu. Ugoden trenutek je prišel in treba je bilo pripravljeno grmado le zanetiti in požar je nastal. Ločitev cerkve od države je bil udarec; temu je sledilo ropanje cerkva, izgnanstvo redovnikov, prepoved službe božje in prodaja cerkva. Vse je bilo proglašeno svobodno, le katoliki so bili ropani svobode. Brez dovoljenja nobeden katoliški duhovnik ne sme maševati, še manj pridigovati. Katolikom ni dovoljen vstop v cerkev in tudi privatno se ne sme z njim občevati. Te protinaravne postave se hujšajo od dne do dne in v nebo vpijoče krivice nimajo meje.

Prostozidarji in židje vpijejo: "Zatrli smo vraževanje in uničili Boga!" In priprosto ljudstvo? Ono je brez moči in ravnodušno gleda vse to, kot nekaj neizogibnega in vsakdenja. Mladina, ki je bila v tem duhu vzgojena, je sedaj odrasla in vse to početje odobruje. — Mislim, gospod doktor, da vam je sedaj jasno, kako, da je tako daleč prišlo in da je tudi priprosto ljudstvo brezbrizno vspricho teh krivic."

Pri tem govoru je zrl pred sebe z odprtimi očmi, kot bi gledal v morje polno krvi in trupel.

Frank pa je skušal iskati nadaljnjih vzrokov splošnje korupcije in zato je zavpil še to vprašanje: "Domača in solska vzgoja sta res glavna činitelja pri posamezniku. Toda, da more ves narod tako daleč zabresti in se odtujiti Bogu, tega nemorem razumeti."

"Ves narod? Tega jaz ne trdim! Francoska šteje približno 40 milijonov prebivalcev. Od tega naroda je dobrih kakih pet milijonov, ki voli verske prijatelje v zbornico; toda ostalih 35 milijonov si voli verske nasprotnike. Večina je veri sovražna in ta kuje tudi take postave."

"Res je, da je katoliška vzgoja v šolah velika podlaga prepričanju. In brez dvoma je to glavni vzrok vse nesreče na Francoskem. Toda kje je vzrok tega vzroka? Ne zamerite mi, velečastni, če navedem tu vzrok, ki mislim ni poslednji, in to je ravno duhovščina na Francoskem. Ona se je zaprla v zakristijo in se ni brigala za načrte nasprotnikov. Klic Leon XIII. je bil zastonj: "Duhovniki vun iz zakristij!" Morda, za Francosko duhovstvo tudi prepozen. Ko bi duhovniki na Francoskem ostali v tesni zvezi z zaupanim jim ljudstvom in bi ne čakali, da ljudstvo pride k njim v cerkev, ampak bi oni šli med nje, v društva, bi danes sovražniki ne bili na čelu države. "Luč sveta ste" je povedal apostolom Kristus sam, in ta luč ne sme biti skrita pod posodo. Kakor hitro je zatoraj ta luč ugasnila, vžgale so brezverske čete svoje bakie in te svetijo sedaj od dne do dne žalostnejše."

Languet je zrl pred sebe in molčal.

"V naši državi, ki je katoliška, sovražniki cerkve ne počivajo. Kolikokrat je zasedanje državnega zbora tolikokrat se oglašajo s svojimi zahtevami: svobodni zakon, ločitev cerkve in države i. t. d. Toda notri sedijo možje, ki kakor junaški branitelji planejo po konci in ukažejo: "Do tu, a ne pičice naprej!" Vsi ti možje so izvoljeni iz srede naroda, katerega je duhovščina le izobrazila in navdušila za sveti boj. Narod ljubi in pozna duhovnika in duhovnik se ne boji žrtve za svoj narod!"

"Krasno je, kar mi poveste!" je vskliknil Languet. "Toda pri nas! Oh, Bog, kako smo tepeni in res je največja krivda naša. Duhovščina, malo jih je izvzetih, se ni brigala za nižje sloje. Vsak je tiščal le k višjim krogom in pozabil pri tem na svojo čredo, ki se je oddaljevala od pastirja in se razpršila. Prišla je kazen na vse! Strašna kazen!"

Sklenil je roki in glava se mu je sklonila na prsi kot upognjena od teže gorja cele države.

"Pri nas imamo zelo slabo časopisje," je prekinil molk Abbé Languet. "Nekatoliška šola nam pokvari mladino, časopisje pa odrasle. Kar imamo katoliških listov, ki jih je zelo malo, nimajo dosti naročnikov. Samo v Parizu je 136 listov, ki jih izdajajo judje in prostozidarji za malo ceno. To se razpošilja po celi državi, večkrat tudi zastonj, in ne boste skoro našli kmeta ali delavca, ki bi ne imel kakega protiverskega lista. In kako naj bi se temu zastrupljenju mi katoličanje mogli protistaviti? To je skoro nemogoče! Combes, ministerski predsednik, se je ponašal, da je zaprl 1700 samostanov. Če bi bili mi katoličanje imeli 17 dobrih listov, gotovo bi jih Combes ne mogel vstaviti, pač bi ti listi njega in vso peklenko zalego razgnali. V zadnjih letih so dali katoličanje 30 milijonov frankov za razne dobrodельne namene, kot bolnišnice, za cerkve in kapele, a pri tem so pozabili na časopisje in volilni sklad."

Da, to je v današnjih razmerah prepotrebno," je pripomnil Frank in vstal iz stola. "časopisje dela dandanes javno mnenje in gorje oni stranki, ki v tem oziru zamudi. Toda velečastni, midva sva vas že dolgo zadrževala in prav srčna hvala vam za vsa pojasnila."

"Prav drago mi je bilo svidenje z vama!" se je izgovarjal duhovnik. "Zadrževala me nista; danes moram spolniti še eno sliko in to je vse."

"Ali ste tudi slikar?" je vprašal Stahlberg.

"Ne, gospod — le malo se še pomudita v prodajalni, pokažem vama nekaj prizovojev."

Pokazal jima je različne razglednice, ki jih je sam izdelal. Prijatelja sta si zbrala vsak pet razglednic, in vprašala za cene.

"Nič," je odvrnil Abbé, "to je maš spominček, ki ga bodeta imela od nesrečnega francoskega duhovnika."

Stahlberg je položil pred duhovnika bankovce za 100 frankov. Abbé je strmel in skoro jeclaje rekel: "Slike bi stale 4 franke, a jaz jih vama podarim. Kje naj bi dobil 96 frankov, da bi vama menjal bankovce?"

"Teh nočeva od vas, Velečastni. Midva imava spomin junaškega moža in nedolžne

žrtve satanskega sovraštva, vi si pa obdržite ta spomin od naju."

Pri teh besedah sta naglo zapustila prodajalno. Duhovnik je stal kot začaran in šele ko sta bila obiskovalca, že na ulici, je vskliknil: "O previdnost božja, kako čudovita so tvoja pota."

Frak in Stahlberg sta se napotila v Grenoble, kjer sta v hotelu skrbno zabilježila dogodke dneva. Kupila sta si časopise in se prepričala o čisti resnici, ki jima je povedal Abbé Languet.

(Dalje prohodnjič.)

Ali si že kdaj pomislil....?

N velika je sreča, dragocen je zaklad, katerega ti je zapustil tvoj oče, ko ti je zapustil sv. katoliško vero! Ali si že kdaj na to pomi-

slil?

Kako velika je sreča, katero ti je božja previdnost naklonila, da si rojen in krščen v katoliški cerkvi! Ali si že kdaj to resno pomislil?

"Sreča, da sem katolik? Kdo to pravi?"

Da! "Nesreča naša je, da smo rojeni katoliki!" kličejo naši rdeči odpadniki.

Res, tudi dobrega, tudi sreče se človek lahko preobje. Pravijo, da se pijanec, pijan od pijače, lahko strezne; toda kdor je pijan kruha,

pa ali nikdar, ali le težko! Vedna sreča se ne ceni!

Tako je s tvojo vero? Nezmerna sreča je za vsakega človeka, ki ima v srečo trdno vero! Neprecenljiv je zaklad, katerega ima človek, ako ima sv. vero.

Morda na to še nisi resno pomislil!?

Pomisli malo sedaj-le!

* *

Kako stara je katoliška cerkev?

Skoro bo dva tisoč let od kar je prišel na svet Gospod Jezus in prinesel na zemljo te vzvišene edino zveličavne nauke in ustanovil svojo edino osrečevavno katoliško cerkev.

Ta svoj nebeški zaklad je Gospod dal ljudem, dal apostolom in jim naročil, da ohranijo ta zaklad za te skozi dva tisoč let.

In pomisli!

Apostoli, prvi kristjanje, srednji vek, novi vek in najnovejši vek,

vsi so spolnili to nalogo! In res, bil je dan, ko si zagledal luč sveta, in predno si vedel, brez vsake tvoje zasluge, pa si dobil ta nezmerni zaklad. Bil si krščen, postal si dedič te nebeške dedščine Boga Sina. Bil je dan, ko si se naenkrat zavedel v tem nezmernem, zagonetnem svetu, da si, da živiš, **da si — katolik.** Nisi vedel, ne od kod si, ne kaj je bilo pred teboj, nisi vedel, kako si postal katolik, spoznal si le, da si vstvarjen, obdarjen s krasnimi prednostmi in zmožnostmi pred celim nezmernim vesoljnim stvarstvom, spoznal si, da si katolik.

* * *

“No, kaj pa je to takega!?”

“Kaj pa sem dobil, ko sem dobil vero! Ko bi mi danes dali na izbiro, izbral bi si nič!”

Grdi nehvaležneš!

Oče se je dolgih petdeset let trudil, da bi pridobil svojemu sinu premoženja. Nezmeren skoro je bil trud, nezmerne so bile žrtve, katere je ta oče moral prinesti na oltar svoje ljubezni do sina, da mu je pridobil in ohranil to premoženje. Ko ga je izročil sinu, zapravil je nehvaležni sin vse to premoženje v malo letih. Postal je berač. In tedaj je klel svojega očeta, češ, “kaj sem pa dobil od očeta!” “Nič, ker nič nimam!” Črna nehvaležnost, ali ne?

Pomisli!

Da si ti katolik danes, moral je ustanovnik te vere, Gospod Jezus potrditi ta svoj nauk s peterimi pečati svojih svetih ran. Moral je preliti svojo kri in dati svoje življenje.

Da si ti katolik danes, moralo je prvih tristolet več kakor dvanajst milijonov tvojih prednikov-katolikov preliti svojo kri, žrtvovati svoje življenje mej najgroznejšimi mukami, le da so ohranili to sveto vero za te skozi ta stoletja.

Da moreš biti ti danes katolik, premagati so morali tvoji predniki velikanske boje z raznimi krivoverci, ki so poslani od hudiča, skušali ta nauk pokvariti, to vero zmešati, da bi ti ne mogel biti katolik.

Da moreš ti biti danes katolik, koliko krvi se je prelilo v srednjem veku, ko je nastala verska zmeda, povzročena po Lutru Martinu. Milijoni so tedaj zgubili svojo vero. Da so to vero tvoji očetje **tebi** ohranili, bojevali so se, trpeli, preganjanje, trpeli ječe, prelivali kri in umirali. Vse so raje dali, samo to vero za te zgubiti so se bali; samo, da te vere tebi ne bi izgubili.

Da se moreš ti imenovati danes katolika, koliko tvojih prednikov je bilo odpeljanih v turško sužnost, kjer so v grozni mohamedanski sužnosti nesrečno poginili, le da so tebi vero ohranili.

Da si ti danes katolik, koliko misijonarjev, oznanjevalcev sv. evangelija starim Slovanom je bilo pomorjenih, ko so prišli v divje gozdove k njim in jih skušali osrečiti s to vero in jih na ta način privedi iz teme do prosvete in civilizacije!

Da, ni ga skoro kamenjčeka v Evropi, ki bi ne bil poškoprljen s krvjo onih, ki so delovali in žrtvovali in trpeli za to, da bi do tebe prinesli ta dragoceni zaklad, to nezmerno dedščino Jezusa Kristusa, sv. katol. vero.

Ali si že kdaj na to pomislil?

"Kaj je to, da sem katolik?! — Nič!" praviš.

Stvar odkupljena za te s potoki krvi, ohranjena za te s toliko milijoni dragocenega življenja, s toliko grenkih muk in grenkih ur, to je nič!?

O, nehvaležni sin tak, ki more tako zaklicati svojemu očetu, svojim prednikom:

"Kaj je to, katolik! Nič!?! Tema! sramota!", pravijo.

O, vi milijoni mučeniških grobov, odprite se! Pridite, ve neštevilne mučeniške priče, Vi junaški borilci za "Križ sveti in slobodu zlatnu!" vstanite iz grobov in pogledjte, kaj počenjajo Vaši sinovi s to Vam tako dragoceno dedščino!

Govorite Vi, pričajte tem nehvaležnikom Vi sami ceno te svete vere! Dokažite jim njih strašno zmotu! Premoženje, imetje, čast, zložno življenje, strašne muke, kri in življenje, vse, vse ste Vi dali za

sveto vero, in oni trdijo, da je vera nič!

Ali ste bili res Vi vsi milijoni mučencev sami strašni noreci, ki ste za prazen nič preivali svojo kri? prenašali najstrašnejše muke? umirali mučeniške smrti?

Da, Vaša kri naj govori! Vaša kri naj priča svetu o ceni svete vere!

* * *

Prijatelj, beri ta članek enkrat, beri ga dvakrat! Pri vsakem odstavku se vstavi in se zamisli vsaj za trenotek v zgodovino! Zgodovina ne laže! Vrhemi vsaj nji!

Tu imaš s krvavimi črkami napisano ceno one svete vere in cerkve, katero si dobil od svojih očetov, katere član si!

Tu bodeš zvedel, kaj se pravi biti katolik, kolika je sreča biti katolik, kako dragocen je zaklad, katerega si dobil od svojih prednikov s sveto katoliško vero!

In potem pa sodi!

BREZ BOGA.

A. TOMEČ

Toda ali res ni nikjer več rešitve in pomoči? Ali ga res ni, ki bi mogel nesrečnemu svetu pomagati, ga rešiti iz stiske, bede in nesreče, v kateri trpi, joka in zdihuje? Da, je rešitelj, ki more in hoče svet rešiti iz nesreče, v katero je prišel, je zdravnik, ki more ozdraviti njegove bolezni in polajšati njegove bolečine, je učenik, ki bi ga učil resnice in modrosti, je vodnik, ki bi ga vodil po poti resnice in pravice do miru, blagostanja in sreče. On ki je pot, resnica in življenje, luč sveta, stvarnik in gospodar nebes in zemlje, ki je človeka po svoji podobi vstvaril, s svojo krvjo odkupil, kateri je edini človekov namen. On, Bog, edini more človeštvo rešiti in mu pomagati. Toda, svet ga ne mara, ga noče priznati, noče o njem slišati, odbija njegovo roko, ki mu jo ponuja

v rešitev in pomoč prezira in v prah tepta njegove postave, zometuje ga kot kako obrabljeno stvar, ki ni več za rabo, divja v svoji slepoti in sovraštvu do njega, izživlja Njegovo pravičnost, jezo in prokletstvo, sovraži in preganja one, ki ga kličejo, naj se vrne nazaj k Bogu, se spravi z njim, spolnuje njegove zapovedi, ga prosi prizanesljivosti in usmiljenja, da ga reši gorja in nesreče ter mu podeli zopet svoj blagoslov in srečo. Rajši trpi in joka v svoji revščini, ter se vedno bolj pogreza v prepad.

O svet, nesrečni svet, kam drviš? Tožiš, jokaš, in zdihuješ v svoji nesreči in trpljenju. Srečo, mir in blagor hočeš imeti, svobode in napretka si želiš, pa se odvrčaš od vira vsega dobrega, odganjaš od sebe Njega, kateri edini te more in hoče

osvoboditi, rešiti in ti pomagati, kateri ti ponuja svoj mir, srečo in blagor, zapiraš povsod vrata pred njim, zapiraš svoje oči, da ga ne vidiš, svoja ušesa, da ga ne slišiš. Toda, kako dolgo še boš mogel tako trpeti brez Njega, kako-dolgo boš mogel shajati brez Njega?

Mnogi si beljo glave, kako rešiti človeštvo sedanjih neznosnih razmer, kako priti do zboljšanja njenega žalostnega stanja in do rešitve socialnega vprašanja. Toda zaman ves trud in napor, zaman vsi načerti in prizadevanja da bi se jim to posrečilo. Ni je rešitve in pomoči razven pri Bogu in toliko časa se stanje človeške družbe ne bo zboljšalo, dokler svet ne bode hotel Boga, marveč bo še hujše, kot je sedaj.

Kaj je svet brez Boga?

Kar je otrok brez skrbne matere in očeta, bolnik brez zdravnika, slepec brez vodnika, nevednež brez učitelja, bojevnik brez orožja, družina brez gospodarja, država brez vladarja, čreda brez pastirja, ladija brez krmarja, cvetka brez solnea, ptica brez peroti, to je svet, to je človeštvo brez Boga.

Zato pa je jasen in zadosten dokaz, da je le isti pravi prijatelj človeka in mu želi v resnici dobro, ki ga išče in vabi k Bogu in da je isti njega največji sovražnik, ki ga odvrča od Boga in ga hoče pahnuti v največjo nesrečo in gorje, pa naj se sicer dela in kaže še tako dobrega prijatelja.

Do rešitve človeške družbe in zboljšanja socialnih razmer je toraj samo ena pot, **vrniti se nazaj k Bogu. Zavlada naj Bog nad nami**, druge poti ni! Le dvojno je na razpolago ali vrniti se k Bogu, pri njem iskati rešitve in pomoči, ali pa — žalostno poginiti. — Kjer ni Boga, tam je nadloga.

(Dalje).

—o—

VERSKA VZGOJA ALI BREZVERSKA POPAČENOST!

Pred kratkim je umrl v Clevelandu slovenski mladenič, približno trideset let star. Če bi bil kdo sodil po izvanredno ve-

liki udeležbi rojakov pri pogrebu, po mnogih vencih, ki so pokrivali in zakrivali krsto, po godbi, ki je igrala žalostinke, pred dolgim sprevodom, rekel bi bil, to je moral biti kak "velikaš", ali kaka imenitna in splošno poznana osoba, da mu je ljudstvo napravilo tako sijajen sprevod in pogreb. Vendar pa to ni bil ne "velikaš" in ne kak sloveči rodoljub. Bil je to čisto priprosti mladenič, delavec, ki si je z rokami služil vsakdanji kruh. A zakaj potem ta čast, ti izvanredni dokazi ljubezni in spoštovanja? Zato ker je bil čóber, katoliški mladenič, ki je živel po naukih, ki mu jih je vsadila že v mlado nežno sree dobra mati, zato ker je živel po navodilih krščanskega nauka, ki se ga je učil v svoji mladosti, zato ker je hodil po poti svete vere in spolnjeval ljubezen do Boga in do bližnega. Zato in le zato, dragi bralec, si je pridobil ta mladenič zvestih prijateljev, ter bil priljubljen povsod, kamor je prišel. Zato je bil postrežen z najboljšo postrežbo v bolezni, dasi ravno ni imel svojega doma, zato so se oči solzile okrog njegove smrtnne postelje, in te solze niso bile prisiljene ali navidezne, ampak solze srčne žalosti nad izgubo dobrega prijatelja. Bil je v življenju čislán in spoštovan, po smrti pa s žalostjo obžalovan, in vse to zato, ker je imel dobro krščansko vzgojo in je to ohranil in po njej živel.

Leto dni pred tem pogrebom vršil se je v tem kraju drugačen pogreb, popoldne, brez sv. maše, brez sprevoda, brez molitve za umrlega, brez vsake solze, z najetimi in plačanimi pogrebelci. Kdo je pa bil to? Tujec, katerega ni nihče poznal? Ne! Tudi to je bil mladi Slovenec, toda nevreden tega krasnega imena. To je bil človek, ki je zatajil svojo vero, in s tem zavrgel svojega Stvarnika. Živel je, kakor navadno živijo taki. Zapravljal, popival, preklinjal cerkev, Boga, divjal zoper vse, kar je bilo svetega, in celo teden dni pred svojo grozno smrtjo se je našemil in norčeval iz sv. maše. Nekega dne gre preko železnice, morebiti zopet pijan, kar ga zadene vlak in ga pri prič pomendra in ubije. Ležal je poleg proge,

dokler se ga ni usmilil hišni gospodar, pri kateremu je stanoval. Šel je pobirat milodarov za pogreb in s težavo nabral toliko, da je plačal voz in pogrebniške. Vsi njegovi tovariši, ki so mu delali družičino pri zabavljanju zoper Boga, pri norčevanju iz svetih reči, so ga zapustili in niti eden se ni dobil, da bi ga sedaj pomagal zakopati brez plačila. To sti dve resnični dogodbi. Prvi je vzgojen kot dobri katoličan in je ostal zvest Bogu v življenju in smrti. Umrl je naj lepše smrti, prejel svete zakramente par ur pred smrtjo in se ločil s tega sveta z besedo, "Jezus, bodi mi milostljiv! Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo." Drugi je zatajil Boga, se je vdal tako zvam moderni izobrazbi, postal je "napreden, naroden, svobodomiseln", po mnenju ne katerih, smatral je vero za izmišljeno, sv. mašo za šemljenje. Boga za praznoverstvo, živel je po tem, umrl po življenju — kakšno življenje taka smrt — — in — — — ? Bog se usmili njegove uboge duše!

Slovenski mladenič, katere smrti bi raje umiral? Gotovo prvega. Toraj živi, kakor je on živel, pa bodeš umrl, kakor je on umrl.

J. O.

CVETICE V CERKVI.

(Jakob Prestor.)

V katoliških cerkvah radi krasimo oltarje s cveticami. Zlasti Tabernakel se krasi navadno z svežimi cveticami. Ta cerkven običaj ima globok pomen v našem vsakdanjem življenju.

S šopkom cvetie stopa deček, deklica k prvemu sv. obhajilu, k sv. birmi. Šopek daje nevesta svojemu ženinu v znak svoje udane in požrtvovalne ljubezni. S šopkom v roki, oziroma na prsih gresta ženin in nevesta pred oltar k slovesni prisegi zakonske zvestobe.

Ko prazuje god ljuba mati, ji hvaležno dete prinese v dar lepih cvetic.

Cvetice krasi mrtvaški oder Adamovega sina, ko je dokončal tek svojega življenja.

Venej cvetic ga spremljajo na zadnji poti k večnemu počitku v hladni grob.

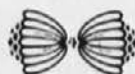
In še na grob, ki krije drage nam ranjke, nasadimo cvetic in z njimi ohranjamo spomin nanje in ljubezen do njih.

Tako so cvetlice v ozki zvezi z našim celim življenjem.

Kako naravno je torej, da skušamo tudi Gospodu Bogu pokazati svojo udanost in ljubezen s tem, da mu darujemo cvetic, ki doevete in zvene v čast Njemu, ki jih je vstvaril.

Cvetice pa ne pomenjajo samo naše udane ljubezni do onega, kateremu jih podarimo, temveč imajo zlasti v katoliškem bogoslužju še drugi, višji namen.

Bog noče samo zunanje službe od nas, da bi morda samo v cerkev šli, darovali za cerkev, se kazali na zunaj, da smo katoliki. Takemu kristjanu na zunaj veljajo besede Gospodove: "To ljudstvo me časti samo z jezikom, njih srce pa je daleč od mene!" On hoče imeti srce, pobožnost srca, ljubezen srca, on hoče imeti življenje po veri. Najlepši sad prave vere je pa ravno krščansko življenje, je čednostno življenje. Zdravo drevo, kako lepo se razcvete v zgodnji pomladi, ko ga ogrejejo žarki pomladnega solnea. Tako je s človeško dušo, ako človek odpre svoje srce blagodejnemu vpljivu svete vere in milosti božje, razevete se človeško srce v lepih krščanskih čednostih kakor rodovitno drevo spomladi. Zato pomenjajo cvetlice v naših cerkvah krščanske čednosti, brez katerih je vsa naša vera, je vsa naša pobožnost nič. Oltar brez cvetic je tako prazen in pust. Človeško srce brez lepih čednosti je tako pusto in prazno. Zato ko darujemo cvetlice Bogu, hočemo s tem pokazati, da mu darujemo zlasti srce in da si hočemo prizadevati, da si bomo pridobili veliko lepih krščanskih čednosti, ki bodo kakor lepe cvetlice v okras našega srca pred obličjem božjim. Zato tako radi prisposodbljamo razne cvetice raznim čednostim, n. pr. lilija nedolžnosti, vijolica ponižnosti, šmarnica ljubeznit i. t. d.

Iz Slovenskih naselbin.

Cleveland, O. Lepa majeva pobožnost po večerih privablja precejšnje udeležbo. Slovenec je že od nekdanj pobožen častilec in izvoljen otrok Marijin. Kaj je lepšega nego priprosto zaupanje in ljubezen priprostega delavca do nebeške Matere? Mnogo njenih slovenskih otrok se ji je pač izneverilo in se obrnilo od svoje ljube Matere, a ona jih še ni zapustila. Njene ljubezni, njene vroče materine ljubezni, ne more pogasiti ne nevhvaležnost, ne nezvestoba. Ona jih še vedno spremlja in če ne prej, na koncu njihovega življenja zmaga in bode zmagala ljubezen na še preblažene Matere. Ne zapusti nas nikdar, o Mati ljuba, posebno pa bodi z nami v sedanjem boju proti zviti strupeni kači brezverstvu. In kakor si nekdanj svojo priprošnjo pregnala laž in krivo vero izmed svojih izvoljenih otrok, tako tudi danes stri glavo tej preteči pošasti. Obvaruj naš mili narod pred propadom, v katerega ga hočejo zvoditi sovražniki tvoji. Ne odnehaj, o ljuba Mati, prositi tudi za naše zapeljane brate. Spomni se, da smo Tvoji vsi, in ne dopusti, da bi katerega manjkalo, ko se združimo pri vznožju Tvojega prestola v naši pravi domovini."

Prvo sveto obhajilo v nedeljo, 10. maja, je bila velika sreča za 140 otrok iz šole sv. Vida. Dal Bog, da bi ostali vedno tako nedolžni in srečni, kakor so bili na dan svojega prvega obiska od Gospoda nebes in zemlje.

14. junija bode istotako velik dan za približno 400—450 otrok, ki bodo sprejeli zakrament sv. birme. Pred tem pride pa še en oddelek za prvo sv. obhajilo. Tako imamo zmiraj kako slovesnost in priliko storiti kaj za čast božjo in spodbudo dobrim.

Oltarček Matere Božje je letos obsut s cveticami. Tudi ima nov venec, ki se z

elektriko razsvetli in zelo lepo pristoja. Žensko oltarno društvo je v kratkem času svojega obstanka že veliko storilo sa okrasek oltarjev. Čast jim!

Brooklyn, N. Y.

22. maja popoldne blagoslovili in položili smo ogeljni kamen naši novi krasni dvorani za cerkvijo, ki bo nekako do 1. avgusta zgotovljena in na Labor day slovesno blagoslovljena. V dvorani bo krasen oder za igre z vsemi modernimi pripravami. Dvorana bo zvezana z našim "Narodnim Domom" na Dobbin Street, kjer bojo manjše sobane za posamezne godbe in klube. Dvorana, kakor "Narodni Dom" bo vedno na razpolago tudi slovenskim društvom kakor za seje, tako za klube, tako za igre, tako tudi za plesne veselice. Do sedaj imajo svojo sobo v Domu "tamburašice" "Slovenka" "Slovenska godba" in "Rafaelova družba". Prvo slovensko prireditev v novi Dvorani bo priredila "Rafaelova družba" meseca oktobra. Z dvorano bo zvezano tudi keglišče in "pool tables".

Lorain, O. — Ker so vsi naši stariši naročeni na ta nam tako dragi list "Ave Maria", Vas prosimo prav lepo, dragi gospod urednik da priobčite ta naš mali dopis v njem.

V malo tednih bomo za vselej zapustile našo farno šolo sv. Cirila in Metoda, izvršivši osmi razred. Zato je naša dolžnost, da se tim potom javno zahvalimo za vse dobrote, katere smo tekom teh osmih let v obilni meri sprejemale od naših ljubljenih vzgojiteljev.

Najprej dolgujemo svojo zahvalo Vam, naš ljubi duhovni oče, **Rev. J. Štefanič**, za vsa Vaša ljubezen in skrb, katero ste imeli tekom teh let do nas, za vse obilne lepe nauke, katere ste nam dajali. Hvala Vam, da ste obljubili nam dati "graduation"

in dramatično predstavo, kajti igra nas tako zelo veseli. Toraj, ljubi naš č. g. Stefanič, hvaležne smo Vam in Vam bomo to hvaležnost vedno ohranile. Tudi ko zapustimo farno šolo, bodemo vedno živele po Vaših naukih, in se Vas vedno s hvaležnostjo spominjale. Obljubimo Vam, da bomo vedno zveste ostale župniji in Vam bomo vsikdar z veseljem na pomoč pri Vašem težkem delu za napredek naše mile župnije sv. Cirila in Metoda.

Zlasti veliko hvaležnost smo pa dolžne Vam, častita **Sestra Regina**, naša dobra in ljubljena učiteljica, da ste nas tako izučili in nam dali toliko prekrasnih naukov za naše prihodnje življenje. Da, nikoli nam ne izginejo iz spomina zlate ure, katere smo preživele v Vaši bližini, pod Vašim tako ljubeznjivim vodstvom. Vaših dobrot ne bomo nikdar pozabile. Bili ste nam naša učiteljica pet let, od četrtega razreda do osmega. Hvaležnost smo Vam dolžne zlasti, ker ste nas tako lepo pripravili na prvo sv. obhajilo. Hvaležne smo Vam, ker ste se z nami trudili pri pouku pri dramatičnih igrah. Hvaležne smo vam pa pred vsem za tako lepe in ljubeznjive nauke, kako moramo živeti, ko bomo enkrat zapustile šolo in vaše milo vodstvo. Zahvalimo se Vam iz sreča, draga naša ljuba sestra Regina, za vse dobre in vso ljubezen, katero ste nam skazali. Vedno bomo Vam hvaležne in prosile bomo dobrega Boga naj Vam on povrne kajti mi Vam tega nikdar povrniti ne bomo mogle.

Tudi Vam, č. g. **Pater Vencel O. S. B.** se moramo zahvaliti, ker tudi Vi ste nam dali mnogo lepih naukov. Vedno nam ostanejo v spominu zlasti Vaše krasne besede: "Ljubi moji otroci, molite! Molite! Kajti molitev je potrebna! Kdor moli, temu se ni treba bati, da bo pogubljen." Sprejmite naš iskreni pozdrav in za hvalo za vse!

Kakor dobri otroci, ki smo se v naših šolskih letih naučile tudi ljubiti svoje stariše, ne smemo tudi Vas **ljubi stariši** naši pozabiti. Tudi Vam se zahvaljujemo za vso Vašo ljubezen in skrb. Hvala Vam, ljubi stariši, zlasti za to, da ste nas po-

šiljali, v katoliško farno šolo, kjer smo se mogle toliko lepega naučiti, kjer smo našle tako skrbno učiteljico, kakor je č. Sestra Regina. O, kako pomilujemo one otroke, kateri ne smejo ali ne morejo v katoliške šole, zlasti one, katerim tega ne dovolijo njih lastni stariši, ki so zgubili sv. vero in pošiljajo otroke v brezverske šole, kajti ne vedo, kaj je katoliška šola in kako je prijetno za otroka, ako gre v tako šolo, kjer so dobre sestre, ki nas imajo tako tako rade in nas tako lepo uče. Vi, ljubi naši stariši, niste taki, Vi ste ohranili vero svojih pradedov. Zato ste to vero tudi nam dali. Bog Vam plačaj! Obljubimo Vam, da bomo tudi me tako storile in Vas vedno poslušale in to vero vedno do smrti ohranile in vedno za Vas molile!

Dragi **součenci in součenke**, naši najljubši prijatelji in prijateljice! Tudi od Vas se moramo posloviti. Koliko lepih ur smo preživelj skupaj. Ostanimo si zvesti prijatelji tudi potem, ko bomo stopili v življenje.

Tudi Vam, častiti in dragi gospod, urednik se zahvaljujemo, kajti tudi Vi ste delovali mej nami in za nas. In če tudi smo bile takrat še majhne, se Vas vendar še dobro spominjamo in tudi za Vas molimo.

Vsem še enkrat srčna hvala za vse!
Ljubi Bog naj poplača vse.

* * *

Prosimo Vas, g. urednik, blagovolite natisniti ta naš dopis in popraviti morebitne slovnične napake, kajti, dasi smo dobro poučene v slovenščini, vendar brez napak je kar težko. Zahvalimo se Vam že naprej za to uslugo, ker vemo, da nam boste radi to ustregli, ker smo tudi mi pridno pomagali Sestri Regini razširjati Vaš lepi list. Tudi Vam obljubimo, da bomo vedno rade prebirale Vaš list in ga razširjale.

**Učenke osmega razreda, šole
sv. Cirila in Metoda.**

(Opomba uredništva: Dopis z veseljem priobčujemo in Vam javno povemo, da ni bilo treba niti ene napake popraviti. Častitamo Vam, zlasti pa č. g. župnika Rev. Štefaniču in č. Sestri Regini, da so Vas tako lepe slovenščine naučili. Cela naselbina je lahko ponosna na svojo tako izvrstno urejeno šolo. Da, Vi, ki vedno trdite da se otroci v katoliških šolah uče samo katekizma, berite ta dopis! To so pisale učenke ameriške farne šole! Kaj so se pa Vaši otroci v publični šoli naučili? Ali ni veselje in ponos starišem, ki so imeli svoje otroke v svoji tako izvrstni šoli? — Vrli Lorainčanje: iz srea Vam častitamo!)

Pittsburgh, Pa. — V rdečih listih berem, kako se naši rdeči revčki jeze nad A. Slovincem, češ, da zmerja in krega. Zlasti jih jeze "Drobtinice". Da, drobtinice, sicer so majhne, pa so jim le ostale v želedeu. Revčki se tako davijo in jeze nad njimi, da je joj. Ker dokazov ne morejo spodbiti, pa zmerjajo, kakor kak otrok. In pravijo da A. Sl. zmerja. Tistega pa nič nepomislijo, kako oni zmerjajo. Za nje pa Kristus nič ne uči. Seveda za nje je Kristus premalo. Oni so postavili sebe za boga. Res, veselo znamenje mej nami je, da sta se naša dva kat. lista Ave Maria in Am. Slovenec tako dločno postavila v bran za sv. vero. Večkrat sem si preje mislil, ko sem bral te napade na vero in duhovnike: Za božjo voljo, kako morejo duhovniki na vse to molčati. Če se že za svojo čast nočejo potegniti, potegniti bi se morali vsaj za stvar, katere čuvaji so. Sedaj nam pa oba lista dajeta tako krepkih nauk, da se človek kar veseli. Posebno se nam pa dopadejo "Drobtinice" v A. Sl. Večkrat pridemo možje skupaj, pa se vprašamo: ali si bral zadnjo številko? Sem. Dobro jih je dal! Pa naj odgovore. če morejo na kaj in kako! Zato gospod urednik, kar naprej, kakor ste začeli. Nas je še veliko mož, ki mislimo prav tako, kakor vi pišete. . .

Ivan Mogina.

(Opomba: Hvala Vam za lepe bodrilne besede. Glede "Drobtinice" se popolnoma strinjamo z Vami. Da, draži jih, ko jih

drobtiničar tako v živo zbode. Toda, oni dobe samo, kar so že skoro petnajst let prosili. Am. Slovenec je res izvrsten list in Vas prosimo, da delujete, da se razširi mej vsemi vašimi prijatelji.)

— o —

Pueblo, Colo. Naša slov. mladina se ravno pripravlja za prvo sv. Obhajilo, katero bomo slovesno opravljali na binkoštno nedeljo; imamo jih 75, največ okoli 8 in 9 let starih. — Šolska mladež se tudi uri za konecletno zabavo, 21. junija. Letos bomo tudi podelili na odru blizo 20 diplom za Palmerovo lepopisje. Nekateri otročički so komaj 9 let stari, in Palmer jim je poslal spričevalo dovršenosti. Več o tem pozneje. Šolsko poslopje moramo v počitnicah dokaj preurediti in pripraviti za naše male več prostora. Zato bomo imeli 24. majnika farno zabavo na prostornem vrtu pri cerkvi. — Bridki nasledki vstaje in preganjanja v primogarskih okrajih naše države stiskajo tudi nas. V jeklarni se le malo dela. V unijah naj bi naši povsod pazili, da se izvolijo hladnokrvni, previdni vodniki, ker drugače ni družega kot sovraštvo in nezmerna škoda. Poganjati se je res treba za zboljšanje razmer ubogega trpina, ali vsako sredstvo do cilja ni pravo.

P. C. Z.

V Springfieldu, Ill., je zavelo novo življeje, odkar je sprejel vodstvo naselbine Rev. Šaloven v svoje spretne roke. Nastopil je odločno in možato! Tako je prav! Vspeh gotovo ne bo izostal. Kajpada je nastal v "rdečem" Izraelu velik krik. Dopis za dopisom prihaja v raznih "rdečih" listih, kjer se ti "rdeči" kristjani, — ki so veliko boljše katoliki, kakor pa oni, ki v cerkev hodijo, — bitko pritožujejo nad g. župnikom. Čujte kakšen je ta gospod župnik: "Prav nič se ne zmeni za to, kar Kristus govori!" — "Ne pozna ljubezni do bližnega!" — "Prepir dela!" — "Sovraštvo seje!" — grozno! g. župnik kaj vendar mislite?! Zakaj ne pokličete gg. "rdeče kristjane" k sebi da bi vas naučili, kaj Kristus pravi?! Kako je on učil? — No, pa najbrže ne bo hudega. Vsaj so vsi dopisi pisani od ene in iste roke, in ako se torej piše "mi",

ni to vzeti kot množino oseb, temveč kot "plurale socialisticæ majestaticum", t. j. kakor na pr. "Mi, Cesar avstrijski..." Tako oni: "Mi, rdeči socialist F. B." Zato je tudi naravno, da tudi Vam ne imponujejo, kajne! — In prav imate! Vsaj nam tudi ne!

Sheboygan, Wis. Lepo napreduje naša Slov. župnija sv. Cirila in Metoda, katere župnik je rev. J. Černe. Dne 22. marca smo imeli štirideseturno pobožnost, katera bo ostala nam vsem v trajnem spominu. Samo prvi dan je pristopilo nad 350 oseb k sv. obhajilu. Da, Gospod obrni se k nam in poživi nas! Poživi mej nami sv. vero! Naše žene so za to priliko darovale veliko lepih cvetic, s katerimi je bil ozaljšan veliki oltar. V nedeljo mej veliko sv. mašo je imel slavnostni govor g. Rev. Plevnik čigar naudušenih besedi ne bomo tako kmalu pozabili.

Še nekaj imam na svojem srečanju, ki bi rad povedal svojim rojakom. Vse je bilo lepo in krasno med to pobožnostjo. Vendar jedno reč sem pogrešal: Skupno čiščenje presv. Rešnjega Telesa, kakor ga imajo doma v starem kraju. Kaj, ko bi se tudi v naši župniji začela moliti ura molitve iz knjige "Večna molitev"? Rojaki, dajmo se zbrati skupaj! Poskusimo! Morda bo šlo! Ako bi se nas vsaj deset dobilo na začetek! Nekateri imajo to knjigo že iz starega kraja. Kdor se želi pridružiti naj se zgłosi pri meni.

Jakob Prestor.

(**Opomba:** Krasna misel! Večna molitev je vir milosti in blagoslova za vsako župnijo! Kar na delo! Par spodbudljivih besedi, in dosegli ste! — Knjig "Večna molitev" imamo veliko v zalogi! — Urednik!)

Chisholm, Minn. — "Vaš list res vidno napreduje. Zadnje čase se je pokazal pravega junaka, ki se nevstraši nikogar. Tako je prav! Živel naš krasni mesečnik "Ave Maria"! Zato se trudim, da bi ga zanesel v vse naše hiše. Pisave nisem zmožen. To moram pustiti drugim. Zato pa hočem toliko marljiveje zanj agitirati. Srčno pozdravljam tudi zvezo slov. duhovnikov in želim, da bi se naša č. du-

hovščina res krepko poprijela dela za naš ubogi narod.

S pozdravom **Florijan Pertocy.**

Houston, Pa. — Tu smo ustanovili novo podporno društvo in ga priklopili K. S. K. Jednoti. Prosilec je 29. Vsi navdušeni, katoliški možje. To je dobra batina za naše uboge duševne reve — socialiste.

Joliet, Ill. — Prosim g. urednik, priobčite te vrstice v vaš krasni list Ave Maria. To je malo za "ta rdeče" kozličke: — Pišejo da ni Boga! — Od kod pa potent človek? — Kdo je pa tako lepo vredil vesoljno stvarstvo? — Kdo je pa določil milijonom zvezd njih pota? — Kdo je pripel na nebo krasno solnce? — Morda socialisti? — Kdo da zemlji dežja? — Kdo ohranja svet? — Na vse zadnje bodo morda prišli naši ta rdeči kozlički in začeli trditi, da so to vse socialisti naredili. — Kako se neumni!

M. Stukel.

Bivši rimski župan, žid Nathan, prihaja v Ameriko kot vladni komisar in zastopnik za mejnarodno svetovno Panamsko razstvo v San Franciscu. Vsa katol. društva so že protestirala pri državnem tajniku proti temu in zahtevala, da državni tajnik takoj stori pri laški vladni vse potrebna korake, da se imenuje za to mesto drugi mož. Vsa slovaška kat. društva naše župnije so se pridružila drugim kat. društvim in enako protestirala.

Ely, Minn. — V malo kateri slovenski naselbini tu v Ameriki so na tako slovesen način praznovali velikonočne praznike, kakor tu v Ely.

Na veliko nedeljo jutro potrkavalo je v zvoniku, v katerem so trije zvonovi ter vernikom oznanjevali vstajenje Gospodovo. Prostorna cerkev je bila lepo ozaljšana, in bila je natlačena z verniki, kateri so prišli, da počaste Kristusa od smrti vstalega. Toliko vernikov ni bilo na veliko noč v cerkvi že par let, če prav se govori da je ukoreninjen socializem. Solze so igraje v očeh marsikateremu rojaku, ko je naš častitljivi trinosemdeset letni starček

Monsignor Fr. J. Buch še s tako mladeniškim glasom zapel trikratno "Alelujo". Marsikateremu se je obudil spomin nazaj na minula leta, katera je preživel tam v mili rojstni domovini. Procesija po cerkvi vršila se je v kar najlepšem redu.

Tudi cerkveni pevski zbor izvršil je kar najbolje svojo dolžnost, za kar se je potrudil naš ljubljeni organist, rojak John Bolka.

Da je ljudstvo verno in udano cerkvi, je dokaz veliko nočni dar. Sam č. g. Mns. Fr. J. Buch se je izrazil, da kaj takega in tako obilega daru ni pričakoval. Zakar se v imenu cerkvenega odbora vsem darovalcem najtopleje zahvaljuje. Bog naj vsem stotero povrne.

Naš č. g. Msgr. Fr. J. Buch obhaja leos petdesetletnico, odkar je prišel sem v Ameriko. Koliko se je v tem času trudil in koliko težav je imel v tem času, je težko povedati. Najstarejši Indijanci vedo ceniti njegovo požrtvovalnost, in sedaj mu častitajo k njegovi petdesetletnici.

Da zna tudi on ceniti ljubezen in naklonjenost župljanov, je daroval letos \$1,000 (tisoč dolarov) župniji in tako on vzel dolg, kateri je bil še na njej.

Cerkev je prebarvana, ima lepe cementne stopnjice in širok cementni tlak, tako da se lahko mi Slovenci ponašamo, da imamo ravno mi najlepšo in največjo cerkev, kar jih je v Ely.

Našega č. g. Mns. Fr. J. Buch-a pa naj Bog živi še mnoga, mnoga leta. Čitateljem in čitateljicam tega nabožnega lista izreka rojaški pozdrav

Ludvik Perušek,
zastopnik za Ave Maria

Rockaway, Minn. — Na velikonočni pondeljek so blagoslovili Preč. g. škof J. Trobec v naši cerkvi sv. Štefana nove orglje, ki so stale \$2,000. Blagoslova se je udeležilo več č. duhovnikov: Rev. Dr. Janez Seliškar, Rev. F. C. Bajec, Rev. J. Gruden, Rev. P. Inocene, Rev. J. Stefan in domač G. župnik Rev. J. Trobec. Nove orglje imajo prav lepe glasove. Pòsku šali so jih sloveči mojstri in so vsi polni hvale.

Kdor je le še kolikanj dobro mislil o naših ameriških rdečkarjih, ta se je čutil silno razočaranega, ako je bral poročila o delovanju znane zloglasne organizacije I. W. W. (Industrial Workers of the World) zadnje mesece po mestu New York. Ravno ko je bilo celo mesto zameteno in je županstvo skoraj prosilo delavce, naj gredo sneg odmetavat, začeli so veliko akcijo, s katero so imeli namen nametati peska v oči poštenim ljudem. Organizirali so vse delamržne kreature celega mesta kot "brezdelne" in začeli prirejati javne shode na javnih mestnih ulicah ter ščuvati stan proti stanu, ter dokazovali delavstvu, kako se mu hudo godi po mnenju I. W. W. Udrli so najprej v razne protestantske cerkve, kjer so zahtevali prenočišča in hrane. Nato so poskusili v katoliški cerkvi in udrli so ravno mej križevim potom v cerkev sv. Alfonza. Župnik Rev. Schneider jih je sprejel pri cerkvenih vratih in jih vprašal, kaj žele. "Hrane in prenočišča" odgovoril je voditelj trume. "To vse lahko dobite, ako greste delat ter si zaslužite svoj kruh in svoje prenočišče, tako

kakor si moramo tudi drugi", odgovoril jim je mirno duhovnik. "Kapitalizem nam noče dati dela. Mi želimo dela, pa ga ne moremo dobiti," klicala je množica. "Nimate dela? Saj sem bral v vseh listih te dni, kako želi mesto dobiti delavec, da bi odvozili sneg!" — "Takega dea mi nečemo!" so rekli in udrli mimo župnika v cerkev, kjer je nastalo veliko razburjenje mej navzočimi.

Policija je bila v malo minutah na mestu in vse delomržne razgrajče aretovala in zaprla. Pri sodnji se je pokazalo, da so bili udeleženci sami postopači, ki nočejo delati in da je vse razburjenje povzročil žid. 21 let stari Tannenbaum. Lepa I. W. W.

Značilno res: židje imajo velik del kapitala že v svojih rokah, toraj reprezentujejo velik del takozvanega "kapitalizma", židje so pa tudi po vseh deželah vodje socijalizma, boja proti kapitalizmu. In naši rdeči kimovčeki hočejo še iti za takimi vodniki? No, dober tek, rdeči židovski backi.

I. W. W. je neki New Yorčan dobro razložil z "I Won't Work", t. j. jaz nočem delati!

Priporočilo v molitev. Naš naročnik Tony Fedran iz Little Falls, N. Y., priporoča vsem naročnikom in bralcem Ave Maria svojo v domovini umrlo mater Uršulo Fedran v blag spomin in pobožno molitev.

Enako priporočamo v molitev umrlega rojaka Franka Centa, našega navdušenega naročnika iz Clevelanda. **R. I. P.**

Iz Milwaukee, Wis., se nam poroča, da je rojak Andrej Kodrič že dalje časa bolan, delati ne more, stanovanja in hrane ne more plačati in je v največji potrebi. V Ameriki je še le malo časa. Doma je zapustil ženo in pet otročičev in se podal v Ameriko, da bi zanje prislužil kruha, a tu ga je zadela bolezen. Trkamo na vsa usmiljena srca naših rojakov, da bi se tega reveža spomnili z malim darom. Kar se revežu da, se Bogu posodi, ki bo vse obilno poplačal. Iz prijaznosti spreje-

ma darove naše upravištvo, katere pošljemo na zgoraj imenovanega v skrajni¹ budi živečega rojaka.

G. Matija Pogorelec: — Z Vami se ne bomo veliko pečali. Sami veste, da smo Vaše nauke že od nekdaj kratko in malo prezirali in so romali navadno naravnost v uradniški koš. Mož, kakoršen ste Vi, nam namreč prav čisto nič ne imponuje. Vi ste prav taki, kakoršni so vsi drugi naši ta-rdeči. Kriči in zmerja in zabavlja in vrapada in se krega in ujeta sedaj na levo, sedaj na desno. Ko jo pa dobro skupi, kar je iskal, potem pa joj meni! To je javljanja. "Mir se kali! Narod je v nevarnosti! Ali je tako Kristus učil?" O, ubogi revčeki, kolika krivica se jim godi od tih preklicanih "klerikalcev!" — Da, ko ste pa napadali in zmerjali Vam neljube duhovnike po župniških in po salonih s "popi", s "farji", kar ste se predrznili tudi v našem samostanu, kajne takrat pa za Kristusa niste nič vedeli! Seveda Kristus je učil samo za duhovnike. Slišite, gospod Pogorelec, ali ste takrat, ko je nekdo nesel rokopise iz župnišča Rev. Smrekarja, ko je njegovo truplo ležalo v cerkvi in so vsi njegovi prijatelji molili za pokoj njegove duše pri sv. maši, ali ste takrat tudi mislili, kaj Kristus uči? Da, cela slovenska Ameriška javnost bi želela, da bi to bilo. Ali kaj, ko... Zakaj ne odgovorite na javno vprašanje slovenske ameriške javnosti? Aha, Vi ste tudi eden tistih, ki je predrzno zaupal v skrajno potrpežljivost ameriške duhovščine. **Urednik.**

G. K. P., New York. — Narodni Dom v New Yorku bo najbrže stal takrat, ko bo slovensko "Zavetišče". Kakor smo čuli, sprožili so to miselj zato, ker smo mi pisali, da delamo za "Slovenski izseljeniški dom", zlasti za slovenska "dekleta". Ko smo začeli z Rafaelovo družbo, začeli so enako naenkrat strastno razširjati družbo sv. Cirila in Metoda. Kje je danes ta družba? Vse spi! Sv. Rafael se pa še giblje. Tako bo najbrže tudi z "Domom". O slogi in skupnem nastopu nas

vseh govore, neslogo pa sejejo. Le pustite jih! Zdravi!

East Helena, Mont. — Tukajšni Slovenci nimamo svoje župnije, temveč smo skupaj z Irci in drugimi katoliki. Naš župnik je rodom Belgijec, jako dober gospod. Imamo tudi katoliško šolo sv. Ane, katere oskrbujejo 3 šolske sestre. Otroci v šoli je okrog 100. Vkljub temu je pa še veliko strišev, tudi slovenskih, ki raje dajo svoje otroke v brezverske publične šole, kakor pa v dobre katoliške šole, kjer bi jih dobre in skrbne sestre ne samo naučile brati in pisati, temveč tudi biti pošten človek in dober kristjan. Take stariše je v resnici obžalovati. Še bolj so pa obžalovanje vredni otroci takih brezvestnih starišev, ki so tako nesrečni, da imajo stariše, ki jim mesto dobre vzgoje, sami dajejo pohujšanje. Imamo pa tukaj tudi nekaj "rdečih", katerih se pač nikjer ne manjka ki vedno in povsodi rujejo zoper vero in cerkev. Kajpada, od opic se pač drugega ne more pričakovati, kakor da posnemajo to, kar jim njih nadopice iz Chicago predstavljajo. Pošten človek jih samo pomiluje. Res jih ni veliko, pa so zato ti usiljivi. Silno žalostno je pa, ako se dobe tudi matere, žene, ki bero take liste in same podpirajo svoje može v odpadu od vere. Revice, kako ste pomilovanja vredne, kakor slepee, ki hiti po potu v prepad. — Slovenski možje in žene podpirajmo liste, kakor je naš ljubi "Ave Maria" in "Amerik. Slovenec". Katera katoliška hiša nima teh dveh listov na ročenih, ni dobra katoliška hiša. Kako usiljujejo brezverci svojo smrdljivo robo. Zakaj ne bi mi širili dobrih listov! Zlasti "Ave Maria" je trn v peti našim socialistom. Toda, rdečkarji, ne bodete nas premagali, ne! Socijalizma že dolgo ne bo več, katoliška cerkev bo pa še ravno tako močna, kakor je danes. M. R.

Rt. Rev. Msgr. Buh namerava letošne poletje odpotovati v staro domovino in sicer gre mesto svojega škofa iz Dulutha

"ad limina", t. j. k svetemu očetu, kjer bo podal v škofovem imenu poročilo o napredku Duluthske škofije.

Rt. Rev. škof Koudelka odpotuje v Rim 4. julija "ad limina". Kakor znamo morajo vsi škofje sveta vsakih pet let v Rim k svetemu Očetu, kjer podajo poročilo o napredku škofije. Letošnje leto je določeno za Amerikanske škofe.

Sv. Misijon v So. Bethlehem, Pa., katerega je vodil Rev. M. Golob je izvredno dobro vspel. Celi teden je bila kapela polna ljudstva pri vsakem govoru. Navdušene in prepričevalne besede gospoda govornika so omečile tudi najbolj zakrknjena srea. V katoliško cerkev so bili sprejeti trije Slovenci Kalvini, več zakonov, sklenjenih neveljavno, se je povečevalo, več pohujšanja v fari odstranilo. Tako, da je g. misijonar lahko zadovoljen z obilnim božjim blagoslovom, ki je spremljal njegove delo.

Bridgeport, Conn. V župniji sv. Križa smo imeli sv. misijon od 1—8. marca. Bil je to prvi misijon tostran morja za ogerške Slovence. V deležba je bila vključb neugodnemu vremenu prav lepa. Pretresljive misijonske pridige so privabile malone vse Slovence v cerkev. Tu smo videli, da je število Slovencev v Bridgeportu veliko, tako veliko, da je bila cerkev dvakrat prenapolnjena, enkrat mladine, drugič samih mož in žena. Sv. obhajil je bilo nad 800. Koliko sre je dobilo ozdravljenje in tolažbe v tem času, to pa ve samo Bog. Ginljiv je bil posebno sklep sv. misijona. Cela župnija je do solz ginjena pred Križanim prisegla, zvesto spolnjevati vse nauke, sprejete ob času sv. misijona. Bog nam daj sv. stanovitnosti!

V kratkem kupimo mesto za stavbo nam tako potrebno novo cerkve, ki bode nas vseh skupni dom v tujini. Treba nam le edinosti in vse nam bo lahko storiti. Slovenci in Slovenke, ne pozabite nikdar, da le sloga pravo moč rodi! Vse nam bo lahko storiti, ako združimo moči.

Naročnik.